

ЖАНЫСЯ, КАБ ЛЮДЗІ НЕ ЗВЯЛІСЯ...

Антон быў дзядзюк хоць куды — працавіты, спакойны, прыгожы. І не стары: меў «шчэ толькі трыццаць тры», як спяваецца ў вясёлай песні. Адно, што непакоіла ягоных бацькоў, — ажаніцца не мог: баяўся дзяўчат і ўсё тут.

Вырашыць праблему дапамог выпадак.

Неяк у трэці надвечорак Вялікадня сшыліся калгасныя механізатары ў бярэзнічак, каб употай (бо афіцыйна ў той час не дазвалялася) адзначыць свята. Быў сярод іх і Антон. Прычым да чаркі ён звычайна не прыкладваўся — хіба чыста для прыліку. На гэты ж раз — каўтануў і нават лішняга, а таму — асмялеў, стаў рвацца некаму «чайнік чысціць»...

— Дык, можа, і ў сваты з'ездзіш, раз такі смелы? — спытаў адзін з сяброў.

— А чаму б і не, — падахвоціўся Антось. — Магу. І л-лёгка!..

Усё далейшае рабілася дружна і без агляды: адзін з хлапцоў панёсся да бабкі Аўдоціі па гарэлку, другі, што нядаўна жаніўся, — дамоў, па свой шлюбны касцюм, трэці — па кветкі (у калгаснай дыспетчарскай ва ўсю красавала герань), чацвёрты — у чырвоны куток па графін.

У яго (каб культурней было) пералілі прынесены самагон. «Прыбралі» жаніха: рукавы ў пінжаку давялося падварнуць, калошы — заправіць у гумовікі — завялікі аказаўся касцюмчык...

Паспрачаліся крыху, на чым ехаць. Вырашылі, што найлепш — на трактары з селяйкай. Размеркаваліся так: трое — горды за сябе практыкант (ён жа кіроўца), жаніх з геранню і сват, празваны Балалайкай (за здольнасць гаварыць не змаўкаючы), — у кабіне, астатнія —

ззаду на саялцы, бо колькі там той дарогі...

Тут і праўда трэба сказаць колькі: гэта значыць, да каго ж яны ехалі.

У суседнім калгасе конюхам працаваў Сцяпан — дзядзька мажны, рыжавалосы, круты: з ім (уся акруга ведала) да трох — не гавары...

І была ў гэтага Сцяпана дачушка: знешне — выліты бацька, а вось характарам — якраз наадварот: па маці пайшла — ціхая, сарамлівая. На той час ёй 29 ужо мінула. Можна сказаць, засядзелася дзеўка...

Як праходзіў працэс яе сватання, не так ужо і важна. Важны вынік: сват Балалайка падвёў Антось да пунсвай ад сораму Мані, паставіў іх побач (жаніх, як аказалася, амаль на галаву ніжэйшы) і натхнёна аб'явіў:

— Вы ж паглядзіце, якая пара! Вачэй не адвесці! І лепшай — не падабраць!

Пасля гэтай гучнай заявы «бакі» адразу ж прыйшлі да згоды і ўдарылі па руках. Кандыдат у зяці ва ўсю гаварыў кампліменты нявесце, цалаваў ручкі будучай цешчы і ўвогуле паводзіў сябе як належыць закаханаму жаніху. Але... толькі ў той дзень. Бо назаўтра, працверзеўшы, ён ужо думаў: «Во да чаго даводзіць гарэлка! Болей — у рот не вазьму, а то, не дай бог, яшчэ што адмачу!»

На тое, што «адмачуў» напярэдадні, ён вырашыў забыцца — выкінуць з галавы, як страшны сон.

І з некім іншым гэта, магчыма, атрымалася б, але не са Сцяпанам, бо той, убачыўшы, што жаніх пасля сватання нават носа не паказвае, стаў хвалівацца. А далей — асядлаў найлепшага каня і памчаў разбірацца.

Антон у трактар адшукаў у полі. Спыніў, выцягнуў з кабіны трактарыста (бо сам той не вылазіў), спытаў, што адбываецца.

— Дык нічога такога, дзядзечка, — паспрабаваў бараніцца жаніх. — Мы проста выпілі, пажартавалі...

— Што-о?! — твар Сцяпана стаў чырвоным, як бурак. — Пажартавалі?! А пра дзеўку вы падумалі? Ёй жа зараз хоць з хаты не выходзь!.. Жаніся, гад! А не то галаву скручу і не здрыгануся! (Сцяпан — для большай пераканаўчасці — падняў Антось за шпірку і што ёсць сілы страсянуў.)

— Добра, добра, — прахрыпеў жаніх. — Я згодны... Толькі жыць мы будзем асобна.

— Адразу б так, — умомант падбрэў конюх і адпусціў сваю пасіnelую ахвяру. — Жаніцеся і жыце!

...Вы не паверыце, але Антон з Маняй сапраўды жыўць — дагэтуль, і душа ў душу, што называецца. Чацвёрта дзяцей нарадзілі і ў людзі вывелі: трох сыноў — рыжых, як маці, і невялічкіх, як бацька, і адну дачушку, Святану — бялявую і высокую, любіміцу дзеда Сцяпана.

Алена Несцяронак,

г. Докшыцы.

ГУМКА ПАДВЯЛА?

Не ўсё адбываецца, як чалавек спадзяваецца.

А добра ж пачыналася! Вечарам, калі Мікалай Ігнатавіч ужо збіраўся зачыняць краму, туды завіталі яго прыяцелі, узялі наперад дзве пляшкі віна, са смакам прапусцілі па першай, па другой, закурылі, загаварылі...

Крамнік Мікалай Ігнатавіч любіў гэтыя ціхія «бяседы», бо з кожнай паўлітэркі (гэта па-першае) кілішак-другі даставаўся яму. Па-другое, быў прыбытак (хоць і адкладзены) ягонай краме, па-трэцяе, якая-нікая кампанія...

Адзінае — грошы на закуску яна не траціла: «заядала рукавом» (у лепшым выпадку) ці нейкім ледзянцом. Ігнатавічу, шчыра кажучы, гэта не падабалася, таму ў кішэнях ён заўжды трымаў добрую жменю сушаных яблыкаў: зручна — выпіць і жуй на здароўе.

Але ж і на... шкоду таксама.

У той вечар сябрукі засядзеліся — выпілі шмат. Адпаведна, крамніку перапала таксама: дадому ледзьве прыпоўз.

А горш за тое, раніцай з ложка падняўся, у люстэрка глянуў і як не самлеў: увесь рот у яго быў... сіні — быццам не віно, а сапраўднае чарніла ўчора смакталі. «Што за ліха?» — падумаў Ігнатавіч і аж збялеў ад здагадкі: усунуў руку ў правую кішэнь, дзе — апроч яблы-

каў — заўжды трымаў пячатку, дастаў яе і не пазнаў: «гумкі» і след прастыў.

— Няўжо з'еў, зжаваў разам з яблыкамі? — не верыў крамнік, ужо ўяўляючы, якія неприемнасці яго чакаюць. — А можа, усё ж такі цэлую глынуў?

У надзеі на гэта ён, бедны, цэлы дзень замест прыбіральных хадзіў у бліжні лясок. Але без толку...

Назаўтра разам з бухгалтаркай, якая ехала ў банк, ён накіраваўся ў райпо. Шчыра, як на духу, ва ўсім прызнаўся свайму непасрэднаму начальніку. Думаў, што той (ну змяляк жа!) проста пасмяецца. Аднак не: шэф стукнуў кулаком па сталае і сказаў:

— До, брат! Я заплюшчваю вочы, калі ў цябе былі недастачы, калі ты ад крамы згубіў ключы і калі, паспрачаўшыся на каньяк, тую самую пячатку паставіў на азадка чужой палюбоўніцы... А зараз — прабач: садзіся і пішы заяву на звальненне.

...Дамоў Мікалай Ігнатавіч ехаў, мякка кажучы, хмуры. Яшчэ б — страціў такую працу, такое цёплае, утульнае месца. І было б з-за чаго? З-за нейкай гумкі!

Анатоль Кашэвіч,

в. Чырвонабярэжжа, Лельчыцкі раён.

КОРЖЫКІ

...Школьнікам я вельмі чакаў канікулаў. А ўжо паехаць тады ў вёску да дзеда з бабуляй гэта і наогул блакітнай марай было!

Не падумайце — вабілі да іх не булкі з сырадом, не рэчка з рыбалкай. Дзядуля працаваў у сталярцы, дзе стаяла мноства дрэваапрацоўчых станкоў, рубанкаў, фуганкаў... І дабіраўся ён да іх (кіламетры з чатыры, праз луг і лес) на новым «Мінскачы».

Іх, розныя матацыклы, любіў дзед проста без памяці! У ягоным гаражы быў яшчэ «ІЖ» з каляскай, каб ездзіць у горад, нейкі (магчыма, яшчэ трафейны) агрэгат без надпісаў — для паездак на сенакос. Там жа, на паліцах у гаражы, ляжала прорыва розных запчастак, пакуль яшчэ непатрэбных для матацыкла «Мінск». Якраз на ім дзядуля ездзіў на працу і калі-нікалі браў з сабою мяне.

Я тады садзіўся ззаду, часам з-за шырокай дзедавай спіны высоўваўся насустрэч ветру, часам, наадварот, — хаваўся за ёй.

Потым, прыехаўшы ў сталярку, дыхаў там свежымі стружкамі-апілкамі, назіраў, як дзядзькі працуюць, разам з імі абедая, намінаючы розныя «прысмакі» з іх няхітрых сабоек, а ў канцы працоўных дзён (асабліва тых, калі мужчын даймала «смага» і яны наталілі яе пладова-ягадным віном) дзед Міця мог расшчодрыцца і ў вясковай краме купіць мне напітку ды нейкіх лахердзікаў — цукерак, пячэння.

З імі я ехаў дамоў: вешаў на руку шлем з прысмакамі, садзіўся ззаду, чапляўся за дзеда і... Праўду кажу: проста захлынаўся (не тое ад ветру, не тое ад шчасця), калі ён заводзіў матор, калі зрываўся з месца, бо ездзіў дзед так, як не ездзіў Шумахер!

Ну вось напрыклад: ляцім мы з ім, наперадзе — лес, а там, за павароткай...

Што там было — невядома, але нешта бліснула. «Міліцыя!» — спалохаўся дзед і, крыкнуўшы мне «Трымайся!», збочыў — «нырнуў» на нейкую нябачную сцэжку.

Дрэвы сталі хвастаць нас сваім галлём, птушкі — хавацца ў небе, хвалі (гэта мы з разгону адольвалі лужы) падымацца вышэй галоў.

А потым быў луг, і наш з дзядулем «Мінскач» паляцеў на... статак кароў.

Як яны паспявалі адскочыць (ці дзед іх аб'ехаць?), я не зразумеў дагэтуль...

Нарэшце на той жа вялікай хуткасці мы ўляцелі ў двор. Тут, што называецца, дзед даў па тармазах, спыніўся — паставіў матацыкл на падножку, нечага збегаў у хату і, ужо вярнуўшыся, спытаў:

— А што ты, унучак, коржык не ясі?

— Я ўжо з'еў, — ледзь чутна правовіў я, бо, кінуўшы вокам у шлем, убачыў там... шчопці крошак.

...Прайшлі гады, і ўсё змянілася: даўно няма дзядулевай сталяркі, не той стаў лес, не той і луг (бо зарос кустоўем)... Не стала, на жаль, і дзеда.

Але ж ён, як жывы, узнікае перад вачыма — побач з матацыклам, з жоўтым пашкрабаным шлемам...

Назаўжды ў маёй памяці засталася і тая паездка, пасля якой гэтак жа назаўжды... знікла цікавасць да матацыклаў.

А зрэшты, заракацца не буду, бо ўнукаў у мяне пакуль што няма.

Генадзь Рыняк,

г. Бялынічы.

Рубрыку вядзе
Валянціна ДОУНАР.
dounar@zviazda.by

Круглая дата

ІШОЎ У КРАМУ — ТРАПІЎ У ЭФІР

Радые «Мір» адзначыла 20-гадовы юбілей

Зрабіць гэта радыёстанцыя вырашыла незвычайна. На адзін дзень студыя пераехала ў сталічны гандлёвы цэнтр «Замак» і вяла адуць прама эфір. Слухачы змаглі жыццём убачыць, як працуюць іх любімыя ды-джэі, а самі радыёведучыя — пазнаёміцца з паклоннікамі.

На працягу чатырох гадзін ды-джэі Юрый Цароў, Канстанцін Юманаў, Юля Навацкая, Каця Іўлева і Іра Клёнава забаўлялі слухачоў і прымалі «зорных» гасцей. У выязной студыі пабывалі Георгій Калдун, Вольга Рыжыкава, гурт DaVinci і многія іншыя. Некаторыя з гасцей — Ларыса Грыбалёва і Ягор Хрусталёў — і самі некалі працавалі на радые «Мір».

Для паклоннікаў станцыі гэта быў шанц даведацца, што ж адбываецца па той бок прыёмніка. Напрыклад, у што адзеты запрошаныя «зоркі» (кароль беларускай поп-сцэны Аляксандр Саладуха прыйшоў у ярка-жоўтым спартыўным касцюме) і што наліта ў шклянках вядучых (усяго толькі пітная вада).

Музыкант Іван Вабішчэвіч, які выступаў у якасці вядучага і на тэлебачанні, і на радые, прызнаўся, што на радые адчувае сябе больш

камфортна і душэўна: гэта заўсёды жывы эфір.

— 20 гадоў — сур'ёзная дата для любога бізнесу. У медыясферы тым больш складаней заставацца на плаву і быць вядомымі. Але вам гэта ўдаецца, — павіншаваў радыёстанцыю музыкант. — Ці будзе існаваць радые праз 20 гадоў? Так, цяпер кажучы, што «аналагавыя» СМІ састарэлі і іх выцесніць інтэрнэт. Прыкладна тое ж самае казалі пра рок-н-рол. І апошнія гадоў 50 яго хаваюць. А ён становіцца ўсё лепшым.

Выязная студыя — не адзіны сюрпрыз, якім парадавала радыёстанцыя сваіх паклоннікаў. Напрыклад, падчас акцыі «Залей за юбілей» штодзень раздавалі па 20 літраў паліва!

Дырэктар Нацыянальнага філіяла Міждзяржаўнай тэле-радыёкампаніі «Мір» у Беларусі Уладзімір ПЯРЦОЎ упэўнены:

20 гадоў — паважны ўзрост для любога медыя. Сёння FM-перадатчыкамі станцыі пакрыты ўсе абласныя і многія раённыя гарады.

— У нас дастаткова стабільная, салідная аўдыторыя, — кажа Уладзімір Пярцоў. — Мы ведаем прыкладны склад нашых слухачоў:

мяркуючы па зваротнай сувязі, гэта людзі з добрай адукацыяй, сярэдняга і старэйшага ўзросту. Для іх мы і выстройваем нашу праграму палітыку — музыку, навіны, забаўляльныя шоу.

Наталля ЛУБНЕЎСКАЯ.
lubneuskaya@zviazda.by

СМАЧНА ЕСЦІ!

Запрашае фестываль вулічнай ежы

Кірмаш «Фестываль вулічнай ежы» пройдзе 10 чэрвеня ў Мінску, паведамлі ў галоўным упраўленні спажывецкага рынку Мінгарвыканкама.

Фестываль адбудзецца з 10.00 да 22.00 каля Палаца спорту па праспекце Пераможцаў, 4. Абяцаюць шырокі асартымент страў розных кухняў свету, прыгатаваных на ваках у наведвальніцкай. Будучы прадстаўлены фуд-корты ад рэстаранаў і кавярняў, народны фастфуд з рэгіёнаў краіны, а таксама перасоўныя аб'екты грамадскага харчавання. На фестывалі разгорнуцца забаўляльныя пляцоўкі: гульнявыя зоны, пройдуць майстар-класы, конкурсы, паказы адзення і прырочкі, выступленні музыкантаў. Будучы працаваць дзіцячыя пляцоўка з міні-атракцыёнамі, спартыўная пляцоўка з заняткамі па шэйпінгу, абдуцца спарборніцтва па армрэстлінгу і гравым спорце.

Сяргей РАСОЛЬКА.
rs@zviazda.by